

7. TĒMA 8.– 14. FEBRUĀRIS

JĒZUS UN SOCIĀLI ATSTUMTIE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 21:28-32, Jāņa 8:1-11, Marka 5:1-20, Jāņa 4:5-32, Mat. 9:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, aizgāja uz pilsētu un sacīja ļaudīm: „Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus?” Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.” (Jāņa 4:28-30)

Kāda jauna sieviete, nokļuvusi situācijā, kas bija neticami skumja un šausmīga (tā ietvēra divus ārļaulībā dzimušus bērnus, kad viņai bija 15 gadu), sēdēja cietumā, gaidot tiesas procesu par sociālā darbinieka nogalināšanu, kas bija atnācis, lai atņemtu viņai bērniņu – vienīgo cilvēku, no kura viņa izjuta kādu mīlestību.

Bez mātes, tēva, vīra, kāda radnieka un pat drauga viņa viena skatījās acīs nožēlojamajai nākotnei. Tomēr mācītāja apmeklējumu laikā šī jaunā sieviete uzzināja, ka, neskatoties uz kļūdām, uz situācijas bezcerīgumu un to, ko solīja nākotne, Kristus mīl viņu un piedod. Vienaļga, kā sabiedrība raudzījās uz šo jauno meiteni, viņa bija iepazinusi Dieva mūžīgo mīlestību savā dzīvē. Šī sabiedrības atstumtā sieviete bija atradusi nozīmi un jēgu savā Kungā, kura mīlestība un pieņemšana pārķāpa visas sabiedrības normas un tikumus, arī „labos”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. februārī!

Padibenes

Sabiedrība rada hierarhijas. Turīgi un labi audzināti cilvēki parasti iegūst augstākās pozīcijas. Pilsoņi ar labu morāli, „vienkāršie” Jaudis, parasti veido vidusslāni. Apakšā paliek sabiedrības padibenes – prostitūtas, atkarīgie no dažādām vielām, noziedznieki, bezpajumtnieki un citi. Kristus laikos šajā sarakstā ietilpa arī lepras slimnieki un nodokļu iekasētāji.

Izlasi Mat. 21:28-32 un Lūk. 15:1-10! Ko šie panti māca par Kristus attieksmi pret sociāli atstumtajiem? _____

Kas tāds notika, kas pamudināja sociāli atstumtos iziet no savas paštaisnības? Ko bija atklājuši sabiedrības zemākie slāņi, ko elite bieži vien palaida garām? Kāpēc Jēzum biežāk izdevās aizsniegt padibenes nekā sabiedrības hierarhijas augšgalā esošos?

Lai gan viņi bija grēcīgu izpriecu nocietināti un reizēm ieslēgti pašu radītā rupjā ārienē, sociāli atstumtos bija un vēl joprojām ir vieglāk aizsniegt nekā lepnos, augstprātīgos un paštaisnos elites pārstāvjus. Bieži zem atstumto bramanības slēpjas emocionāls tukšums, kas raksturīgs vājai pašvērtībai. Bieži vien, īpaši pusaudžu gados, šādi cilvēki atklāti saceļas, neprātīgā veidā cenšoties apliecināt savu personīgo identitāti, lai kompensētu iekšēji izjusto nedrošību. Šī identitāte mērķtiecīgi tiek veidota pretēja autoritāšu (bieži vien vecāku) vēlmēm attiecībā uz šo cilvēku.

Jēzus necentās sabojāt viņu jau tā zemo pašvērtību. Tā vietā Viņš radīja atjaunotu personīga vērtīguma izjūtu. Viņš ielika šo pamatu ar nemainīgu mīlestību un izstumto pieņemšanu, un viņu sirdis bieži vien kusa no siltās un mīlošās pieņemšanas, ko viņi bija saņēmuši no Kristus.

Kāda ir tava pašā attieksme pret tiem, ko sabiedrība uzskata par sociāli atstumtajiem? Būsim godīgi: vai daudzos gadījumos tu neizjūti zināmu pārākumu? Ja jā, pārdomā, kāda ir šo jūtu ietekme! _____

„Pienākta laulības pārkāpšanā”

Izlasi Jāņa 8:1-11! Ko šie panti mums māca par Jēzu un sociāli atstumtajiem?

Ieguvis garīgu atjaunošanu uz Eļļas kalna, Jēzus atgriezās templī. Sapulcējās pūlis. Kamēr Kristus mācīja, farizeji ievilkā laulības pārkāpšanā pieķertu sievieti Viņa priekšā. Viņi uzdeva Jēzum jautājumu par Mozus likumu attiecībā uz laulības pārkāpšanu, kas pieprasīja nāvessodu. Jēzus saprata šīs taujāšanas liekulību. Tās nolūks bija ievilināt lamatās, nevis saprast patiesību. Nāvessods bija izņemts no jūdu tiesas. Jūdu vadītāji sprieda, ka, ja Viņš publiski noraidītu nomētāšanu ar akmeņiem, tas izaicinātu Kristus patriotisko sekošanu jūdu mācībai. Turpretī, ja Viņš apstiprinātu nāvessoda nepieciešamību, viņi apsūdzētu Kristu Romas autoritātes neatzīšanā.

Šī bezpalīdzīgā un vainīgā sieviete bija pieķerta vadītāju politisko intrigu vidū. Nepazīdama Jēzus kalpošanu, viņa nevarēja pazīt arī Viņa žēlastības pilno raksturu. Ironiski, likās, ka Viņš pasludina viņai nāves spriedumu; tomēr Viņš iesāka Savu sakāmo ar šiem neaizmirstamajiem vārdiem: „Kurš ir bez grēka...”

Šie vārdi nolīdzināja spēles laukumu. Bezgrēcīgajiem būtu tiesības sodīt ar nāvi. Bet grēcīgajiem cilvēkiem bija pienākums būt žēlsirdīgiem. Izņemot Jēzu, neviens no klātesošajiem nebija bezgrēcīgs. Pamazām reliģiskie vadītāji izklīda, un šī atstumtā sieviete, lai arī cik vainīga viņa bija, saņēma žēlastību.

„Piedodot sievietes grēkus un iedrošinot to dzīvot labāku dzīvi, Jēzus raksturs mums atmirdz pilnīgas taisnības skaistumā. Lai gan Viņš neattaisno grēku, nedz arī mazina grēka vainu, tomēr Viņš cenšas nevis notiesāt, bet glābt. Pasaule grēcīgo sievieti varēja tikai nicināt un nonievāt, bet Jēzus runā mierinošus un cerības pilnus vārdus.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 462. lpp.)

E. Vaita sīkāk apraksta ar sievieti saistīto intrigu – viņa tik un tā bija laulības pārkāpēja, pieķerta pašā laulības pārkāpšanā. Vadītāju viltīgie plāni neizmainīja šo faktu. Un tomēr, viņai vienalga tika piedots? Kā mēs varam iemācīties parādīt žēlastību, arī pret vainīgajiem, „nemīkstinot” grēka vainu?

Zemākais no zemākajiem

Izlasi Marka 5:1-20! Salīdzini šī vīra situāciju ar mūsdienu bezpajumtnieku nožēlojamo stāvokli! Salīdzini viņa aprakstu ar garīgiem slimniekiem! Kas līdzīgs un kas atšķirīgs ir starp viņiem? Kā mūsdienu sabiedrība izturas pret cilvēkiem, kas cieš no garīgas slimības? Kā izskaidrot Kristus norādījumu publiskot notikumu, lai gan Viņš vienmēr pamācīja saglabāt slepenību?

No daudzu mūsu perspektīvas ir grūti iedomāties kādu tik šausmīgā stāvoklī, ka jādzīvo kapsētā. Lai gan daži apgalvo, ka šis vīrs bija tikai vājprātīgs, pantā ir teikts citādi. (Bez tam, kā šī doma iederas tajā, kas notika ar cūkām?)

Svarīgākais mums šajā stāstā ir tas, ka nevienu nevar ignorēt, lai arī cik psihiski sagrauts viņš būtu – vienalga, vai no dēmonu apsēstības, garīgas slimības vai narkotikām.

Kā kristiešiem mums vajadzētu atcerēties, ka Kristus nomira par ikvienu, un pat tie, kas var tikt uzskatīti par tādiem, kam nav iespējams palīdzēt, tik un tā ir pelnījuši tik daudz žēlastības, cieņas un laipnības, cik vien iespējams. Bez tam, kas mēs esam, lai nosauktu kāda gadījumu par bezcerīgu, kam Dievs nevar palīdzēt? No mūsu perspektīvas, viss var izskatīties slikti, bet no Dieva perspektīvas ikviens cilvēks ir bezgala vērts. Ja nebūtu krusta, mūsu visu gadījumi būtu bezcerīgi – to vajadzētu atcerēties, sastopoties ar garīgi neveseliem cilvēkiem.

Padomā par kādu, ko tu pazīsti, kas ir patiesi sliktā stāvoklī, vienalga, vai tas būtu fiziski vai psihiski, un vienalga, kāds ir šī stāvokļa cēlonis. Pamēģini viņu uzlūkot tā, kā to dara mūsu Dievs, kas mīl bez nosacījumiem. Ko tu vari darīt, lai kalpotu tiem viņu vajadzībās un atklātu kaut ko no Dieva mīlestības?

Sieviete pie akas

Izpēti **Jāņa 4:5-32** un tad atbildi uz šiem jautājumiem:

1. Kādas paražas Jēzus salauza, kāpēc? Ko tas mums stāsta par „sociāliem paradumiem”, un kā uz tiem raudzīties, ja tie traucē mūsu liecināšanai? Kādi sociāli paradumi var kavēt tavu liecību citiem? _____

2. Kā Jēzus runāja ar sievieti par viņas grēcīgo dzīvi? Kādas mācības mēs varētu paņemt no šīs pieejas? _____

3. Ko šis stāsts atklāj par Jēzus mācekļu aizspriedumiem? Mums vajadzētu vēlreiz jautāt sev, kā esam vainīgi tajos pašos grēkos? _____

4. Lai gan acīmredzami sievieti bija ietekmējis fakts, ka Jēzus zināja par viņas gadījuma rakstura dzimumsakariem, ko sieviete teica savā liecībā, kas parādīja, ka viņai vēl joprojām bija jautājums: kas ir Jēzus? Kādas mācības mēs varam gūt no šī par mūsu pašu vajadzību būt pacietīgiem, darot citus par Jēzus mācekļiem? _____

Nodokļu iekasētāji un grēcinieki

Ir grūti iedomāties, kāda būtu mūsu pasaule, ja nebūtu ielauzies grēks. Dabas skaistums pat pēc gadu tūkstošiem vēl joprojām liecina par Dieva majestāti, spēku un labestību. Mūsu grēka aptumšotie prāti var tikko apvert, kāda būtu cilvēce un cilvēku attiecības, ja pasaule nebūtu kritusi. Par vienu mēs varam būt droši – šķiru atšķirības, aizspriedumi, kultūras un etniskās robežas, kas ietekmē sabiedrību un kultūru, nepastāvētu.

Skumji teikt arī, ka pirms Kristus nākšanas šīs barjeras diez vai varētu pazust. Tieši pretēji, mūsu pasaulei kļūstot jaunākai, tādas kļūst arī šīs barjeras. Tomēr kā kristiešiem mums ir jādara viss iespējamais un visos iespējamajos veidos, lai pārkāptu šīs barjeras, kas ir radījušas tik daudz sāpju un ciešanu mūsu pasaulē, īpaši tiem, ko sabiedrība uzskata par atstumtajiem.

Izlasi Mat. 9:9-13! Kā šeit atklāta patiesas kristietības būtība – ne tikai tajā, ko Jēzus teica, bet arī tajā, ko Viņš darīja? Īpaši pievērsies Viņa vārdiem no Vecās Derības: „Man ir prieks par mīlestību un ne par upuriem.” (Hoz. 6:6) Īpaši ņemot vērā doto kontekstu, kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai mēs nekļūtu vainīgi, ieņemot tādu attieksmi, ko Jēzus šeit tik ļoti nosoda – īpaši, ja mēs visi esam zināmā mērā savas konkrētās sabiedrības radījumi un līdz ar to aizspriedumu un sociālo barjeru ietekmēti, kas nāk līdz mantojumā ikvienai sabiedrībai? _____

„Farizeji redzēja Kristu sēžam un ēdam ar muitniekiem un grēciniekiem. Viņš bija mierīgs un nosvērts, laipns, pieklājīgs un draudzīgs. Lai gan viņi nespēja neko citu, kā vien apbrīnot redzēto, tas bija tik pretējs viņu pašu rīcībai, ka viņi nespēja šo skatu paciest. Augstprātīgie farizeji paaugstināja sevi un noniecināja tos, kas nebija svētīti ar tādu priekštiesību un gaismu, kāda bija viņiem. Viņi ienīda un nicināja muitniekus un grēciniekus. Tomēr Dieva skatījumā viņu vaina bija lielāka. Debesu gaisma bija atspīdējusi uz viņu ceļa, sakot: „Šis ir tas ceļš, staigājiet pa to!” Bet viņi šo dāvanu atraidīja.” (E. Vaita „SDA Bible Commentary”, 5. sēj., 1088. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Pie Jēkaba akas” 183.-195. lpp.; „Klusu, mierā!” 333.-341. lpp.; „Lamatas” 460.-462. lpp. un grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļas „Palīdzība kārdinātajiem” 164.-169. lpp.; „Darbs atkarīgo labā” 171.-182. lpp.; „Palīdzība bezdarbniekiem un bezpajumtniekiem” 183.-200. lpp.

„Pagrimušie jāved tā, lai viņi jūt, ka vēl nav par vēlu kļūt par Dieva bērniem. Kristus pagodināja cilvēku, tam uzticēdams un atdodams tā zaudēto pašcieņu. Viņš respektēja pat viszemāk grimušo. Nemitīgas sāpes Kristum sagādāja saskare ar naidīgumu, izvirtību un neķītrību, bet nekad Viņš neizteica nevienu piezīmi, lai parādītu, ka Viņš savas smalkjūtības dēļ justos satriekts vai ka tiktu aizskarta Viņa izsmalcinātā gaume. Lai kādi arī būtu ļaunie ieradumi, aizspriedumi vai cilvēkus pārvaldošās kaislības, Viņš pret tiem izturējās ar līdzjūtības pilnu sirsnību. Ja uzņemsim sevī Viņa Garu, mēs uzskatīsim visus cilvēkus par brāļiem, kuriem ir līdzīgas kārdināšanas un pārbaudījumi; arī viņi bieži kļūp un pūlas piecelties, cīnās ar mazdūšību un grūtībām, bet sirds dziļumos ilgojas pēc iejūtības un palīdzības. Tad mēs viņiem tuvosimies nevis tādēļ, lai atņemtu drosmi vai noraidītu, bet modinātu viņu sirdīs cerību.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 164., 165. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tev vajadzētu mainīt personīgajā attieksmē, lai tu kļūtu efektīvs liecinieks sociāli atstumtajiem? Kas būtu jāmaina draudzes rīcībā, lai padarītu tās darbu ietekmīgāku? Ko mūsdienu kristiešiem būtu saprātīgi gaidīt, strādājot ar vissmagākajiem un grūtākajiem gadījumiem?

2. Kā Jēzus izvairījās gan no grēku attaisnošanas, gan grēcinieku nosodīšanas? Kādos veidos Kristus izmantoja uzticību, iedrošinājumu un pašāvivību, mainot sociāli atstumto cilvēku leju vedošā ceļa virzienu? Tā kā sociāli atstumtie parasti turēja aizdomas uz reliģiskajiem vadītājiem, kā Kristus lika šiem potenciālajiem mācekļiem justies droši Savā klātbūtnē?

3. Kādas barjeras ir starp sociāli atstumtajiem un tavu draudzi? Kā šīs barjeras varētu sagraut?
